

Kallós Havas Katalin A Fiaival

2003 júniusában ünnepeltem a nyolcvanegyedik születésnapomat. Ez alkalomból készült a kép. Jobb oldalamon áll Péter fiam, a balomon pedig György, a kisebbik fiam. A Brâncusi utcai lakásunk konyhájában állunk, az általuk hozott születésnapi ajándékot bontom ki. Minden évben meg szoktuk ünnepelni a születésnapomat és a férjemét is. Ilyenkor találkozik a család. Hazajönnek ilyenkor Kolozsvárra a fiaim, a két menyem, Nóra és Marika, valamint a három unokám: Róbert, Renáta és Patrícia. Kétszer egy évben megyek templomba: amikor a halottakért imádkozunk, és amikor a deportálásokra emlékezünk. Máskor a templomba akkor megyek, amikor nem vallási, hanem kulturális rendezvény van. Nyugdíjas korom óta a legtöbb időt otthon töltöm, időnként elmegyek a hitközséghez, hogy találkozzak a barátaimmal. Amikor otthon vagyok, általában olvasok vagy a virágokat gondozom a kertben. A nagyobbik fiam, Péter zenész volt, fuvolán végzett a Konzervatóriumban, és zenetanár lett. Most Bukarestben van, a román televízió magyar adásánál fordító, fordít románról magyarra és magyarról románra is. Nagyon sokszor használja őt a követség is szinkronfordításra. Amikor Orbán Viktor először volt Bukarestben, akkor ő volt a fordító. Péter feleségének, Nórának az anyja román, az apja magyar volt. El is váltak a szülei korán, mert az anyja nem engedte, hogy a házban egy magyar szó is elhangozzék. Ért magyarul a menyem, kénytelen érteni, mert mi azért elég tapintatlanok vagyunk vele -- persze nem szándékosan, mert elég jó a viszonyunk, de önkéntelenül is magyarul beszélünk. Ő megérti mindig, hogy miről van szó, de beszélni nem tud. A bukaresti unokám nem tud magyarul. Őt Róbertnek hívják, 1976-ban született. A fiam ugyan szemrehányást tett azért, mert az unokám minden vakációját itt töltötte nálunk, Kolozsváron, és hogy miért nem tanítottuk meg magyarul. Nem tudtuk megtanítani, mert nem volt nekünk arra időnk, hogy úgy foglalkozzunk vele, hogy megtanuljon. A kisebbik fiam, György mérnök. Neki magyar református felesége van, Marikának hívják. Nagyváradon élnek. Két lánya van: Renáta, aki 1989-ben született, és a három évvel kisebb Patrícia. Mind a ketten meg vannak keresztelve, konfirmálnak. Kérdelem a fiamtól, hogy 'Mégis, a pap hogy viszonyul ehhez, hogy te mint zsidó férj viszed a lányokat vallásórára?'. Azt mondja, hogy egy nagyon intelligens, valamilyen rangos pap, és nagyon jó viszonyban vannak egymással. 'Ahányszor én viszem a lányokat, mindig legalább húsz percig beszélgetünk. Tiszteljük egymást. Ő nem akar engem megtéríteni, nem beszélünk vallásról.' A felesége szülei vallásosak, ők ragaszkodtak ahhoz, hogy

megkereszteljük a gyermekeket. S a fiam a családi békéért egy szóval sem ellenkezett a keresztelés miatt. Azt mondta: 'Amikor megnőnek, úgyis azt fogják gondolni és csinálni, amit ők akarnak, és nem azt, amit mi.' Egyik fiamnak sem fontos a vallás. Számon tartják a zsidó származásukat, de nem tartják meg a zsidó szokásokat.